

Introductie: waarom heb je zoveel kinderen?

Mijn man en ik hebben tien kinderen. Tot nu toe tien. Omdat grote gezinnen tegenwoordig zo zeldzaam zijn, wordt mij vaak gevraagd: "Waarom zou je zoveel kinderen willen?" Mijn antwoord is niet typerend zoals andere veel voorkomende redenen die ik heb gehoord van grote gezinnen. Weet je, we wilden niet altijd veel kinderen. Ook voelden we ons van begin af aan niet door een overtuiging verplicht om een groot gezin te hebben wilden we God gehoorzaam zijn. Onze verlangens en overtuigingen zijn in de loop van de tijd veranderd door studie, reflectie, ervaring en goddelijke raad van anderen.

Voor het huwelijk heb ik me nooit veel bezig gehouden met baby's of kinderen. Ik speelde zelden met poppen, was zelden oppas, en voelde me over het algemeen ongemakkelijk met kinderen. Onwetend over hoe ik ze moest aanpakken, vermeed ik ze gewoon. Ik had echter wel genoten van mijn relatie met mijn eigen vijf broers en zussen, en die ervaring heeft er waarschijnlijk aan bijgedragen dat in mijn denken het concept van een normaal of 'ideaal' gezin een groot gezin was.

Hoewel mijn man uit een kleiner gezin kwam, waren zijn ervaringen en gedachten niet wezenlijk anders dan die van mij. Dus toen we getrouwd waren, besloten we het eerst op twee leuke, nette kinderen te houden, en misschien vervolgd doornog een tweede paar kinderen nadat de eerste twee op school zaten. Alle vier de kinderen tegelijkertijd thuis hebben beloofde tenslotte alleen maar hopeloze chaos en mentale ellende te brengen. In ieder geval dacht ik dat ik dat nooit makkelijk aan zou kunnen.

Toen kregen we onze eerstgeborene, wat bij ons nieuwe en prachtige ideeën teweeg bracht over liefde en familie. Hier was Gods meesterwerk - perfectie in miniatuur!

Het creatieve genie werd al snel weer getoond, dit keer in een meisje dat alle perfecties van haar oudere broer toonde. Vanaf dat moment stelde ik me haar voor, gekleed in prachtige jurken, en haar kleine vingertjes die de viool bespeelde.

Langzaam maar zeker begon ons plan om 'te wachten tot onze eerste twee op school zaten voordat er meer kinderen kwamen' te veranderen. Overweldigd door het wonder, de rijkdom en de schoonheid die deze kinderen ons hadden gebracht, verlieten we het 'twee nu, twee later-plan'. En korte tijd later verwelkomden we onze derde en overwogen een vierde!

Niet alles was echter vreugdevol. Ouders zijn van peuters bleek moeilijk en frustrerend. Ondanks het advies van talloze boeken en cursussen was ik in de war, ontmoedigd en soms gedreven tot op de rand van wanhoop door de talloze ergernissen en uitdagingen die zich elke nieuwe dag voordeden. Wat was acceptabel gedrag bij een peuter en wat moest ik corrigeren? Hoe moest ik weten waar het te ver ging en hoe ik grenzen moest stellen? Waar moest ik ze voor straffen en met welke methoden moest ik disciplineren? Het was duidelijk dat ik het moeilijk had. Ik wilde de liefdevolle band die ik had met mijn kindjes behouden, maar ik wilde niet eindigen met verwende, egocentrische kinderen die noch ik, noch iemand anders kon uitstaan.

Toen ze een beetje verder groeiden, begon ik me zorgen te maken over hun behoudenis. Met al zo weinig controle over hun gedrag, hoe zou ik ooit hun hart kunnen beïnvloeden? Ik kon zelfs de

gedachte niet verdragen dat een van mijn kinderen geen gelovige werd. Gezien het risico van ongelooft en rebellie, moesten we dan gewoon maar doorgaan op dezelfde weg zoals iedereen? Was het echt genoeg om simpelweg te zeggen: we doen ons best en God vertrouwen we voor de rest (een slap excuus van te veel christenen wiens opstandige kinderen door de boze zijn verstrikt)? Moesten we nog wel meer kinderen krijgen en hiermee het lot verder tarten dan we al gedaan hadden?

Uiteindelijk vonden we een remedie tegen de angsten en zorgen van deze vroege jaren. Het waren drie belangrijke levensontdekkingen: een manier om verkeerde invloeden op onze kinderen te vermijden, een voorbeeld uit het echte leven om na te volgen en raad van te vragen, én een opening naar de Schrift wat ons de grote rijkdom aan ouderschapsadviezen openbaarde die het bevat.

De eerste van deze drie ontdekkingen was thuisonderwijs. Dit bood ons de troostende hoop dat onze kinderen op vijfjarige leeftijd, niet in de omhelzing en voogdij van een seculiere wereld werden geworpen - wiens einde verloren gaat. Hier kwam de grote oplossing die de druk en de negatieve invloeden van de wereld verhinderde, waardoor wij de loyaliteit en toewijding van onze kinderen tijdens hun vormende jaren behielden. Thuisonderwijs bood de goede hoop dat we, door ze nog een tijdje dicht bij ons te houden, hun hart met het onze verbinden konden en tegelijkertijd hen koesteren in de liefde van onze almachtige Schepper.

Ten tweede kregen we omgang met een echtpaar wiens gezin indruk op ons maakte - zij waren dat, wat wij wilden zijn als gezin. Hun kinderen waren gegroeid van kleutertijd tot volwassenheid met geen van de gedragsuitspattingen die tegenwoordig als vanzelfsprekend worden beschouwd en zelfs worden verwacht. Er waren geen driftbuien, peuter puberteit, tieneropstand, razende hormonen, drugsgebruik of promiscuïteit. Zelfs de oudste kinderen in dit gezin onderhielden een hechte en liefdevolle relatie met hun ouders en het hele gezin hield van God en diende God.

Toen we het ouderschapsadvies van dit paar begonnen in te winnen (veel hiervan komt in dit boek voor), zagen we dat we echt gehoorzame, godvruchtige kinderen konden opvoeden die niet zouden afdwalen. Er is een geweldige, bevrijdende vrede door te beseffen dat God ons een alomvattend plan geeft. We hoeven niet zomaar met de dobbelstenen te gooien. Hiermee begonnen we voor de eerste keer op Gods woorden in Spreuken 22:6 te vertrouwen: 'Oefen de jongeman overeenkomstig zijn levensweg, ook als hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.'

De derde belangrijke ontdekking was de enorme rijkdom aan raad en instructie die de Bijbel bevat over opvoeding. De hele Bijbel gaat over kinderen en gezinnen! De Bijbel is gericht tot Zijn kinderen, 'de schapen van Zijn weide'. Zijn beloften en wijsheid zijn gericht aan Zijn kinderen. Hij waardeerde zijn kinderen genoeg om voor hen te sterven. Hier in de Schrift was het vormende visioen dat onze ogen opende en stimuleerde ons tot het verlangen naar meer kinderen. Het Bijbelse model voor disciplineren, training en koesteren van kinderen stelde ons in staat te zien dat kinderen inderdaad het kostbaarste geschenk zijn dat de Heere schenkt. We kunnen nu met vreugde getuigen van de belofte van de psalmist dat zij gezegend zijn wiens 'pijlkoker er vol van is'.

En, wie zou er niet vurig naar meer van dergelijke zegeningen verlangen? 'Zie, kinderen zijn het eigendom van de HEERE, de vrucht van de schoot is Zijn beloning' - Psalm 127:3

*'Vrouwen zouden na 35 jaar geen kinderen mogen krijgen.
Vijfendertig kinderen zijn genoeg.' - anoniem*